

Dialog Bertus & Suusje

Gebaseerd op speelkaart uit het spel Dixit

Een groen reuzenreptiel, genaamd Bertus, met gemene tanden en drie hoorns wil kleine kabouter met groene punthoed opeten. Dit was hem bijna gelukt, ware het niet dat een geeloranje elfje met blond golfend haar de kabouter al vliegende uit het reptiel vist en meeneemt. Suusje komt vlak daarna het toneel op. Bertus heeft niets door, zo geobsedeerd als hij door Kabouter Puntmuts is.

Bertus: Je denkt toch niet dat je hier altijd maar mee weg kan komen hè! Ik heb geen zin aan spelletjes. De volgende keer spaar ik je geen moment en vermorzel ik je voor de ogen van je kaboutermoedertje. Je hebt dan wel geen vlees, al jouw kinderlijke dromen en verlangens, ik lust ze rauw...

Suusje: Bertus!? Hoe... hoe... hoe kun je! Dat mag je niet zeggen! Laat die feeënkinderen toch eens met rust. Zij denken straks nog dat je ze echt wil opeten. Je weet toch wel hoe je eruit ziet... Zij kunnen niet anders dan bang zijn. Och, die arme kinders... Ophouden hoor, Bertus! Klaar nu. Anders ben ik niet meer je vriendinnetje.

Bertus reageert niet en hervat zijn jacht. Hij vist Kabouter Puntmuts uit de lucht met zijn grote, lange, glibberige groene staart en houdt hem zo in de houdgreep. Het oranjegele elfje vliegt er wanhopig omheen en probeert de staart op te tillen.

Suusje: Ik zei: ophouden! Het kan je echt ook helemaal niets schelen wat ik zeg hè... Je gaat gewoon door.

Bertus: Goh, Suusje... Laat me nou toch gewoon even wat lol trappen... Er is hier niets in de wijde omgeving. Ik verveel me hier anders dood.

Suusje: Noem je mij nou saai?!

Bertus laat Kabouter Puntmuts subiet los en richt zich voor het eerst tot Suusje.

Bertus: Zeg, waarom moet jij het toch altijd weer zo persoonlijk maken? Wees gewoon eerlijk... Er is hier niets. We worden omringd door zwarte leegte. Niets anders hier dan deze twee deugnieten... Laat me nou gewoon wat met ze spelen.

Suusje: Spelen? Jij noemt dit spelen?! Misschien moet je je eens vragen of zij het ook als spelen zien...

Bertus: Ik moet helemaal niets. Ga jij ze het maar zeggen, als je dat zo graag wil...

Suusje: Bertus! Hoe.. hoe kun je dát nou tegen me zeggen! Je weet dat ze voor mij al helemáál bang zijn...

Bertus: Juist. En dat is nou precies de bedoeling.

Suusje: Dat ze bang voor me zijn!?

Bertus: Nou, nou: wie heeft jou tot het hoofdpersonage gemaakt? Dat ze bang voor *ons* zijn. Omdat we ze opjagen, hun dromen willen afpakken, hun moeders willen verslinden...

Bertus kijkt verlekkerd om zich heen.

Suusje: Waar heb je het in boeknaam over Bertus? Zo heb ik je nog nooit horen praten!

Bertus: Over niets bijzonders. Gewoon... De dingen zoals ze zijn... Zoals *wij* zijn.

Suusje: Zoals *wij* zijn!? *Wij*? Niet *jij*, maar *wij*!? . . . Je bent niet goed snik. Bovendien, je hebt nog nooit een puntbief of vleugelsteak gehad. Je klets uit je staart. En ik vind dat helemaal niet leuk van je, Bertus. Je hebt je je schubben uit je lijf te schamen met dit soort geleuter...

Bertus: En jij moet eens stoppen met dat betuttelende gemakker van je! Al eeuwen betuig je me de liefde. En al eeuwen kus ik je buikzwabben... Maar is daar iets van in het boek terecht gekomen? Nee, in-der-daad, dat is het niet. En weet je waarom niet? Omdat dat dat geen dromen aanwakkert, geen verlangens oproept... Nee, er moet dreiging zijn, gevaar, dáár zijn we voor... Kinderen moeten kunnen meeleven met de avonturen van die kleine muts en vliegende vleugelaar, niet wegzwijmelen bij het gezemel uit jouw geelgroen meurende kartelbek... Egoïst.

Suusje zwijgt en kijkt Bertus overdonderd aan.

Bertus: Zo saai ben je dus. Dat je niet verder kan kijken dan je eigen monsterlijke verlangens... Het enige waar jij voor leeft, is de liefde. Nou ik ben de liefde meer dan beu. En onze schrijver blijkbaar ook.

Suusje: Ooohhhh, is dat zo belangrijk voor je ja? Opgeschreven worden? Meedoen in die kunstmatige letterparade?

Bertus haalt zijn schouders op. Suusje staart intens terug. Blikken vliegen over en weer. Uiteindelijk besluit Bertus dit woordloze gevecht tot een halt te brengen en barst in een volzin uit:

Bertus: Als dat wat we doen het al niet waard is om opgeschreven te worden, wat heeft ons leven, onze verzameling van acties, dán nog voor betekenis?

Suusje: Het waard om opgeschreven te worden... Het waard om opgeschreven te worden... Ik zal je eens laten zien wat het waard is om opgeschreven te worden. Vang die muts en elf eens voor me!

Bertus kijkt Suusje beduusd aan. Vervolgens draait hij zoekend om zich heen, ziet Kabouter Puntmuts en het elfje door een zwart donkere tunnel heen kruipen, en graait hen met zijn poot weer tevoorschijn.

Bertus: Hier Suusje....

Hij schuift Kabouter Puntmuts en het elfje naar voren.

Bertus: Maar het hoeft niet echt hè... Het moet bijna. Beetje spelen.

Suusje: Ja, ja, ik snap het, ik snap het.

Suusje opent haar bek en buigt haar hoofd naar voren, naar Kabouter Puntmuts en het elfje. Dan schiet ze onverwachts naar voren, over Kabouter Puntmuts en het elfje heen, en bijt Bertus in de nek. Dood.

Suusje: Kijk, meneer Puntmuts en mevrouw Elf... Dat is nou wat men noemt een 'onverwachtse wending'. Als dat het niet het waard is om op geschreven te worden, dan weet ik het ook niet meer. Nou, tjop, tjop... Wegwezen nu. Op naar jullie volgend avontuur.